

Ой була на світі та удівонька

Олександр Олесь

Ой була на світі та удівонька,

Трьох синів мала,
Ночі не спала,
Їх доглядала,

В чистім любистку синів своїх милих купала.

Що один з трьох синів звавсь Івашечко...

Бога не боявся,
Хати відцурався,
До панів найнявся,

Килимом під чоботи панські послався.

А що другий син звавсь Василечко...

Він потиху встав,
Скриню розрубав,
Скарби всі забрав,

Матір свою рідну, неньку свою бідну обікрав.

Щонайменший з трьох синів був Незнаїчко...

Стріли його люди,
Розкололи груди,
На очі наклали полуди...

Ніколи ж він світу Божого бачить не буде.

Прийшла мати до Івашечка,

Голодная стала,
До вікна припала,
Плакала, ридала,

Руки свої схудлі простягала.

Вибіг синок, кричить, сердиться:

“Моя хата скраю,
Я тебе не знаю,
Іншу матір маю.

Її пою, її кормлю, її доглядаю”.

Прийшла мати до Василечка.

Голодная стала,
До дверей припала,
Плакала — ридала,

Василечком ріднесеньким сина узивала.

Вибіг синок, кричить, сердиться:

“Моя хата скраю,
Василя не знаю,
Інше ім’я маю,

Себе кормлю, себе пою, про себе дбаю”.

.....

Ой додому вдова повернулася,

На землю упала,
Коси собі рвала,
Життя проклинала,

До сина свого, до найменшого промовляла:

“Ходім, сину, ходім, синочку,

Зігнімось, як лози,
Станем на дорозі,
На лютім морозі,

Може хто з прохожих зглянеться на наші сльози”.

Ідуть вони, тужать, степом, селами...

На їх голосіння
Дають їм каміння,
Лушпіння з насіння.

Велике ж Твоє, Праведний, терпіння.